

ΕΡΩΤΗΣΗ

Προς τον κ. Υπουργό Οικονομικών

Θέμα: Η ανεργία και η ύφεση διαρρηγνύουν την Κοινωνική Συνοχή

Στην περίπτωση της ασφυκτικής οικονομικής πολιτικής, που προωθεί το ευρωϊερατείο για τη χώρα, μας τα αποτελέσματα είναι περισσότερο από εμφανή. Μπορεί ο τραπεζικός τομέας της ευρωζώνης, και ιδίως αυτός του ευρωπαϊκού Βορρά, να διεσώθη μέσω του ελληνικού προγράμματος «προσαρμογής» και του πρώτου μνημονίου, όμως η χώρα μας οδηγήθηκε σε μια πρωτοφανή οικονομική και κοινωνική καταστροφή και στην απώλεια της εθνικής της κυριαρχίας. Τα φαινόμενα κοινωνικού αποκλεισμού διογκώνονται. Η αμοιβή της εργασίας έπεσε τουλάχιστον στο μισό και, σε συνδυασμό με τη μακρόχρονη, δομική πλέον ανεργία, συμπιέζεται για να πέσει ακόμα χαμηλότερα. Οι κοινωνικές παροχές, υγεία, παιδεία, συντάξεις, ακριβοπληρωμένες από τους ίδιους τους εργαζόμενους, εκμηδενίστηκαν και τα αποθεματικά των οργανισμών πρόνοιας εξασρώθηκαν. Ο αποταμιευμένος κόπος των εργαζομένων καταληστεύεται μέσω των φόρων. Τα μεσαία στρώματα της κοινωνίας καταστρέφονται, βλέπουν την περιουσία τους σε κατάσταση ομηρίας και κατάσχεσης μέσα από παράλογους ληστρικούς νόμους όπως τους υπαγόρευαν οι νεοφιλελεύθεροι ανάγκες της βίαιης συγκέντρωσης κεφαλαίου που υπηρετείτε. Πρέπει να «συμφιλιωθούν» και αυτοί με το μεγάλο σας σχέδιο. Να τα δώσουν όλα, να παραδώσουν οι ίδιοι τα κλειδιά των σπιτιών τους στον όποιο έφορο ή την όποια «εισπρακτική» εταιρεία.

Ερωτάται ο κ. Υπουργός:

Η ανεργία των νέων έσπασε το φράγμα του 60%, με το συνολικό αριθμό των ανέργων να έχει αυξηθεί κατά 7,5% από πέρυσι. Πως αυτή την δραματική κατάσταση τη θεωρείτε... προάγγελο ανάπτυξης;

Ποιο είναι το όραμά σας για τη χώρα; Μια χώρα εγγυήτρια των δικαιωμάτων των δανειστών, με διαλυμένο κοινωνικό κράτος, που θα «ανταγωνίζεται» με βάση τριτοκοσμικούς μισθούς και τα ανύπαρκτα εργασιακά δικαιώματα;

Η ανεργία και η ύφεση έχουν γονατίσει την κοινωνία. Πότε θα υπάρξει ουσιαστική ανάκαμψη στην πραγματική οικονομία;

Αν συγκρίνουμε το περίφημο διαρθρωτικό πρόγραμμα, το οποίο εφάρμοζε το ΔΝΤ σε όλες τις αφρικανικές και ασιατικές χώρες, με αυτό που εφαρμόζει τώρα στην Ελλάδα, είναι ακριβώς το ίδιο. Εργασιακές «μεταρρυθμίσεις» που συνεπάγονται μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων και εργασιακών δικαιωμάτων, περικοπή δημόσιων δαπανών.

Τριάντισι χρόνια τώρα που εφαρμόζεται το πρόγραμμα «διάσωσης», γιατί δεν βγαίνουμε από την κρίση;

Η στρατηγική σας εξόδου από την κρίση υπαγορεύει τη μείωση των μισθών προκειμένου να μειωθεί το κόστος παραγωγής και να προσελκυστούν επενδυτές. Με την κατάρρευση των μισθών στη χώρα μας γιατί δεν γίνονται επενδύσεις;

Είναι δυνατόν να πιστεύετε, ότι μειώνοντας τους μισθούς μπορούν να προσελκυστούν επενδύσεις, και όταν υπάρχουν χώρες όπου με λιγότερο από ένα δολάριο τη μέρα μπορεί κανείς να πληρώνει εργαζόμενους; Ποιο είναι το κατώτατο όριο αυτού του ανταγωνισμού;

Αθήνα, 11 Δεκεμβρίου 2013

Η Ερωτώσα Βουλευτής

Μαρία Κόλλια Τσαρουχά
ΣΤ' Αντιπρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων
Βουλευτής Ν. Σερρών